

Niet minder bedenkelijk, ja onheilspellend was het, dat van de aanvalsacties die aan Nederlandse eenheden gelast waren, niets terecht gekomen was. De Lichte Divisie was niet over de Noord gekomen, het 6de grensbataljon had bij het Moerdijkse bruggehoofd niets bereikt en was bezig terug te trekken, het 3de zat bij Barendrecht vast voor de Oude Maas. In Rotterdam hadden de Duitsers het kleine gebied dat zij bij het noordelijke uiteinde van de Willemsbrug in handen hadden, ietwat kunnen uitbreiden; alle aanvallen op hun luchtlandingstroepen bij Delft, Den Haag, Wassenaar en Valkenburg waren mislukt, zulks onder omstandigheden die het hoogst twijfelachtig maakten of men met nieuwe aanvallen succes zou hebben.

Wel waren Franse eenheden in westelijk Noord-Brabant doorgedrongen, maar de Duitsers die, ook in België, op een breed front oprukten, zouden naar het betrokken gebied zoveel sneller strijdkrachten kunnen overbrengen dan de Fransen, dat de terugtocht van die laatsten spoedig onvermijdelijk zou zijn. Op aanzienlijke Engelse hulp viel niet te rekenen. In de middag van de 11de deed luitenant-ter-zee eerste klasse de Booy in Londen weer een dringend beroep op de *Vice-Chief of the Imperial General Staff*, generaal Dill:

‘Met nadruk wees ik op de ernstig bedreigde positie van onze regering in Den Haag, omringd door parachutetroepen. Konden er dan in het geheel geen troepen gezonden worden opdat de uitgeputte Nederlandse soldaten tenminste enige rust zouden krijgen? *‘I have no troops’*. Ja, maar een paar honderd man aan de Hoek zouden reeds veel betekenen. *‘Send the best troops we have: The Guards’*, luidde zijn order¹

– het was een order die betrekking had op één bataljon: rond zevenhonderd man. Dat zou niet veel verschil maken.

En op nòg een punt waren de Nederlandse verzoeken om hulp onverhoord gebleven. Op de rode mei had de Nederlandse luchtdoelartillerie, zoals wij al vermeldden, ongeveer de helft van haar munitie verschoten. De moderne zware batterijen waren een product van *Vickers*. ‘Ik kreeg’, aldus de landmacht-adjutant van minister Dijkhoorn,

‘een noodkreet, bij te bestellen in Engeland. We dachten: straks komen de schepen met die munitie al binnen. Ik belde de Booy op, maar die moest enige tijd later laten weten dat Engeland niets kon leveren: wat wij nodig hadden, was van een afwijkend kaliber waarvan men niets voorradig had.’²

Een sombere balans dus – maar een balans die men eerst na jaren onderzoek kon opmaken. Van wat zich op zaterdag 11 mei in werkelijkheid op de

¹ A. de Booy: ‘Herinneringen’ p. 46. ² H. J. Kruls, 16 febr. 1956.